

DEO OPTIMO MAX.

UNI ET TRINO,

VIRGINI DEI-PARÆ, ET S. LUCÆ
Orthodoxorum Medicorum Patrono.

QUÆSTIO MEDICA,

CARDINALITIIS DISPUTATIONIBUS manè discutienda, in Scholis Medicorum, die Jovis decimo-sexto Aprilis, anno M. DCC. L.

M. CAROLO-FRANCISCO BOUTIGNY DES PREAUX, Doctore Medico, Præside.

An diù possit homo, sine cibo potuque, & vivere & valere?

I.

SINGULA humanæ machinæ instrumenta pervolve. Intima ipsius scrutare penetralia. Præter extructam solidis fluidisve compagem, nil quidquam occurret indagini tuæ. Reciprocè in sese invicem impetat, luctet & quasi circa equilibrii punctum moveatur duplex illud partium genus: jam hæc ponitur physica conditio quâ vivit homo. Si æquabilis ubique, expedita, integra ac perfecta fuerit hæc alternatio motûs; illicò præsens consalutanda sanitas, bonorum omnium exoptatissimum. Ubi verò vel in unico organo languida, inæqualis, perturbata, impedita reciproca illa solidorum ac fluidorum actio; morbus adest, acerbum & heu nimiùm! frequens humanæ gentis flagellum.

Si tandem ubique corporis sufflaminatus ac prorsùs extinctus sit alternus hic & vitalis partium nisus, jam exarata ultima linea rerum, totumque corpus amara mors tenet. Summi opificis penitùs oppositos ab unâ eâdemque causâ effectus eruentis ineffabilem hìc sapientiam agnosce, suspice, venerare. Quo motu nascitur homo, vivit, viget, floret, eodem fatiscit, senescit, properatque ad interitum. Etenim commota indesinenter vascula, assiduo franguntur detritu, brevìque collabascunt. Fluida verò continuo quo aguntur trusili motu, per patulos exitus uberrimè è corpore fusa ac penè exhausta, vasculosum systema cui proluendo ac dilatando dicata, propemodùm inane relinquunt. Horum pars superstes tot repetitis contrita solidorum ictibus, accenditur, mitem exuit indolem, exasperatur, acris, volatilis, putredini proxima fit. Solo igitur vitali solidorum & fluidorum motu, tota citò pessum iret machina, lethoque maturiori occumberet, nisi imminentem hanc ruinam congruente pabulo provida cavisset natura. Hoc cibo potuque identidem subministratum, debitum liquidi penu suggerit, nativam ipsius blanditiem fovet, putridamque & alcalinam ejusdem corruptionem avertit, assidua denique solidorum dispendia sarcit, & ita ad certum usque tempus vitales prorogat motus. Num poterit unquam humana machina, tam necessario sustentaculo, vitâ superstite diu defraudari? Minimè quidem, nisi stupendis de causis liquida, negato exitu, sufficienti copiâ vasis coërcita maneant; simulque generalis ille retundatur impetus, quo tam citò & ad putredinem vergit universa liquidorum moles, & jugi ramentulorum abrasione tota deteritur vasculorum compages. Hunc autem statum reipsâ occurrere posse concipitur. Eumdem verò morbosum nec unquam vigente sanitate reperiendum agnoveris, qui portentosus & à naturali humani corporis habitudine alienus. Ex quibus sic prælibatis, nuncque fusiùs paulò explanandis intricatæ hujusce quæstionis elucidatio spontè fluet.

I I.

De aëris & alimenti defectu, &c.

NOS hìc inania tantummodò & merè hypothetica consectari, Junonem, ut aiunt, in nube quærentes, ne judica præceps; nec cuncta inediæ portenta, tanquam commentitia, leviter ac sine delectu explode. Si enim doctissimum, ut par est, Pechlinum audiamus, *Tot virorum eruditorum testimoniis argumentisque probata est abstinentium historia, ut qui illam inficiari ausus sit, etiam meridiani solis lucem negare videri velit.* Innumera profectò hìc congerere fas esset exempla hujusmodi, ex Lentuli, Liceti, Pechlini, Schurigii, aliorumque operibus; tùm & ex variis Europæ diariis ac scientiarum commentariis facilè depromenda. In tantâ copiâ, pauca, sed certa ac fida seligere præstat. Misso igitur fabuloso philosophi Epimenidis somno, pari jure neglectis septem dormitoribus sub Valentiniani imperio, necnon consultò prætermissis quæ ab ocularibus testibus non traditæ, optato carent certitudinis gradu, perpessi per 15. 18. 20. 22. 30. 36. 40. annos perfecti jejunii historiis, ea primùm annotare consentaneum est, quæ incredulis injucunda minùs. Plures ab omni cibo diu abstinuisse, soloque potu sustentasse vitam, certo certius est. Sic Canadenses sylvarum incolæ aquâ solùm & tabaci fumo diutissimè famem depellunt. Sic in Melitensi insulâ, plurimi ægrotantes solâ propinatâ per multos dies glaciali aquâ, non vixere tantùm, sed & convaluere. Unico aquæ potu, hebdomadarum septem spatio fuit enutritus Coloniensis ille melancholicus cujus meminit Albert. magnus. Harlemens quidam maniacus per 40 dies jejunavit nicotianæ fumo & aquâ pro colluendo ore solummodò usus. Per universam tandem Galliam famâ pervagatum est piissimum illud Senonensis Benedictini patris Leaulte' jejunium, cui per viginti & ultra annos, toto quadragesimali tempore, præter aquam & vinum in Sacro celebrando hausta, nil aliud cessit in nutrimentum. Nec id observationum genus recensentes à scopo aberravimus. Si non evertat, saltem movebit incredulorum pertinaciam, hosve ad sequentes absolutæ inediæ historias benigniùs excipiendas sensim aptabit. Quis eorum debitam magno Fernelio nostro audebit denegare fidem, cum se vidisse narrat gravidam mulierem cujus supernum ventriculi orificium schirro impeditum liquidis sicut & solidis omnem præcluserat viam, quæve sic invitè jejunans vixit adhuc per bimestre spatium. Nec exempla desunt hominum qui sub dirutis ædificiis aut in antris subterraneis diù quasi consepulti delituere, quin fame perierint. Non pauci etiam in Cochinchinæ regno deprehensi sunt, qui Christianæ religionis ergò carceribus inclusi, omni alimento orbati, sicque certissimæ morti damnati, horridam hanc famem sitimque per plures menses pertulere. Percelebris Consolentanea abstinens observanti Cythesio à quo tradita ipsius historia, hæc phænomena successivè exhibuit. Febrem ac vomitum. Loquelæ amissionem. Delirium. Partium capiti subjectarum, faucium imprimis paralysim cum ciborum horrore sex mensium spatio sævientem. Motum posteà in membris restitutum. Superstes cujuscumque alimenti fastidium. Abdominis complanationem & atrophiam. Reliqui corporis plenum satis habitum & incrementum. Linguam abbreviatam. Cohibitum omne excretionum genus. Cutim aridam, frigidam, nec motu

incalescentem, nec unquam sordibus conspurcatam. Hæc ab omni cibo & potu per tres annos & ultra abstinuit. Puellam vidit Patavinus Professor Alexand. VIGUNTIA, quæ febre primùm, dein brachii sinistri tumore, ac demum ventriculi, totius abdominis, & articulorum dolore obsessa. His successit brachii sinistri paralysis, cum violento cujuslibet ingesti vomitu. Nauseabundus indè omnis alimenti horror. Subtractum idcircò quodcumque pabulum. Hinc quarumcunque excretionum suppressio. Sic binos vixit menses non marcescens, sed floridam satis faciem gerens. Tunc exhibito pulvere quemdam cum lumbrico vivo evomuit humorem. Per sequens trimestre singulis ferè diebus, primùm per alvum, dein per vomitum copiosè satis erupit cruor. Fugatam postea brachii paralysim excepere cœcitas ac desipientia, & ita per octo menses, penitùs jejunam duxit vitam, catalepticis aliundè insultibus sæpissimè perculsam. Sensim tamen restituta & ingestio & egestio. At paulò post fatali redeunte vomitu cætera revixere symptomata, & renata indè altera perfecta ac bimestris inedia. Celebres inter hasce jejunantes micat APOLLONIA SCHREIERA, quæ PAULO LENTULO eruditi operis suppeditavit argumentum. Hæc cum deperdito sensim cibi potûsque appetitu & usu, menses aliquot prorsus impasta transegisset, senatûs Bernensis jussu, in nosocomium traducta, ubi diligentissimum cui diù subjecta fuit examen, integram ipsius inediam posuit extra dubium. Compressum fuit in eâ quodlibet excretionum genus. Contabuit simulque induruit imus venter. Languidum & quasi paralyticum musculosum omne systema. Totum corpus stupore gravatum, fermè impar erat motui. Adeò hebes in extimâ cute sensus, ut repentes in facie muscas non deprehenderet, nec rigentis brumæ frigus adverteret accerrimum. Jam ad duodecimum usque annum stupendum illud protractum fuerat jejunium, cum alimenta appetere & ingerere cœpit, sensimque abactis singulis prædictis symptomatis, pristinæ restituta fuit sanitati. Nec ibi reticenda puellæ è loco *Pallet* in *Burgundiâ* comitatu observatio, quæ è curru in terram violenter excussa, quadrupedante equorum ungulâ leviter in capite ac cervice quassata, & transilientibus rotis in dorso circa undecimam vertebram vehementissimè concussa, cruento primùm vomitu, febre dein periculosissimâ, diris doloribus, brachii sinistri paralysi, inappetentiâ, contumaci pervigilio, accuratâ tandem imarum faucium constrictione conflictata, per biennium & ultra, præter sacchari & conditu ræ liquidæ modicum, panis miculas aliquot & binos aquæ cyathos, nil quidquam ingessit. Hæc postea per quatuordecim menses nullas omnino tetigit dapes, satis habito manente corpore, febriculam, levesque identidem patiens sudores, nil per alvum & vesicam excernens, nec unquam, quod mirum, consueto orbata catameniorum profluvio. Medica Societatis Edimburgensis acta insolitam exhibent junioris puellæ abstinentiam à gravi mœrore & indè ortâ mensium suppressione primordia ducentem, & vomitu primùm ac convulsivâ gulæ coarctatione incautè sumpto emetico accersitis, spasmodico dein totius corporis statu, præsertim frequenti tetano, cœcitate, surditate, tandemque lethali marasmo stipatam.

Journal des Sçavans Mars 1688.

Tom. VI.

Nisi angusti vetarent hujus scripti limites, non pauca alia id genus exempla addere promptum esset. Horum claudat agmen miranda prorsus Virginis Vivariensis historia quam invisere, alloqui, & accuratissimè explorare licuit. Hæc à teneris annis rustico dedita labori, hystericos insultus, colicam nephriticam, vomicam pulmonum, parùm prosperum catameniorum fluxum, aliaque non levia perpessa fuerat mala. Sinistro casu in fluentem rivum ex alto prolapsam statim corripuit pleuritis consuetis expugnata præsidiis. Hanc excepit ischuria cum violento ac pertinacissimo vomitu, quæ quadamtenùs fugata. Accessit hemiplegia brevì in paraplegiam desinens. Tunc præclusâ gulâ, solitum victum sibi denegare coacta ægrotans. Naturalis quæcumque evacuatio indè suppressa. Occœcata dein vi morbi misera Virgo, ipsique obsurduit auris una. Identidem per plures continuos dies primùm non parùm cruoris, postea tantillùm puris stillavit ex aure sanâ. Hoc stillicidio cessante, visus nonnunquam ex inflammatâ mammâ guttatim exudare sanguis. Uterque ille fluxus quatuor prioribus inediæ annis sæpè recurrens, totidem ultimis rediit nunquam. At singulis annis vernâ tempestate erumpens sputum cruentum occlusam alimentorum viam periodicè sed levissimè reseravit, ita ut lactucæ, aut alterius oleris, aut panis azymi frustula minima, vel aliquot aquæ guttulas, tunc deglutire liceret, quæ sæpè vomitu rejecta, quandoque tamen retenta, quæve in vacuum prolabendo ventriculum, strepitum quemdam edebant, quasi in profundum puteum demergerentur. Verùm brevì post penitùs arctabatur iter, nonnisi sequenti anno pari tempore, consimilique ratione recludendum. Subucula quâ contegebatur famosa hæc abstinens, tum & indusia inter quæ jacebat ab octo annis, non squallore fœdata, sed usu tantùm detrita videbantur, nec unquam stratum cui perpetuò fuit affixa, putridum exhalavit odorem. Singularis hic status à prægressis affectibus virginem non exemit. Nephritico dolore fuit aliquoties afflicta, pluresque calculos ingenti cum cruciatu, nullo profluente urinoso latice, reddidit. Violentus etiam contigit ipsi vomitus, pituitosæ materiæ vermiculis

nonnullis interſperſæ. Singula hæc à probo & perito Medico teſte oculari edoctus, ſimul cum eo abſtinentem noſtram inviſi die vigeſimo-quarto menſis Februarii anni 1745. Hanc in humili & obſcuro cubiculo lecto decumbentem reperii. Naturalis ipſi inerat facies, cum ſatis pleno univerſi corporis habitu. Pulſus erat lentus, exiguus, ritè ordinatus. Præcipiti motu nictitabant palpebræ. Muſculus temporalis ſiniſter perpetuo convulſivo motu quatiebatur. Arida, aſpera, albicans & abbreviata lingua. Cutis frigidiuſcula & ſatis flexilis. Motu ſenſuque orbata viſa ſunt membra. Quæſitis meis ingenuè reſpondens retulit ſe vix horâ unâ ſomno indulgere per totam noctem, ferè continuò dolere caput, quandoque pectus, at ſæpiùs multò ſcrobiculum cordis. Collapſum aridumque abdomen manibus contrectavi ſed præſertim ventriculi regionem depreſſam & rigidiorem. Violentam huic quamvis non intuliſſem preſſionem, ſequenti manè tamen de ejuſdem regionis ſæviori dolore conqueſta eſt. Sub Septembris finem, convulſionibus, pectoris oppreſſione vocem adimente, perpetuoque vomitu divexata per plures dies, vermes adhuc multos ejecit. Ingenti conatuum vi obſeratam pandente viam, uberrimè hauſit aquam, & quædam alia ingeſſit; at hæc quamcitò vomitu surſum efferebantur. Poſtremis vitæ ſuæ diebus, fluxilem, Caffé decocto ſimilem, & emplaſtrum epigaſtricæ regioni admotum redolentem materiem excrevit, necnon paralytica membra movit aliquantulùm. Tandem 14. Octob. die obiit. Stupendam hanc hiſtoriam veram, certam, & ab omni fraudis ſuſpicione immunem eſſe comperiit plurium fide dignorum, ac præſertim Reverendiſſimi Epiſcopi Vivarienſis diligentiſſima obſervatio. Qui ſingula hujuſmodi exempla negaverit audax, numeroſam doctrinâ morumque integritate inſignium virorum cohortem, levitatis, aut ignorantiæ, aut improbitatis neceſſe habet inſimulare.

D. de Villeneuve, nunc Epiſcopi Monſpel.

III.

VEGETABILE Regnum, ac multiformem animalium familiam attentis intuere oculis, nec tibi monſtrum erit incredibile humana inedia, nec eam reputabis mentis figmentum. A telluris conſortio ſemoti bulbi ſponte ſuâ ſingulis ferè annis in aëre adoleſcunt. Similiter & nonnullæ plantæ à terrâ matre ablactatæ fornicibuſque in alienos uſus ſuſpenſæ, injuſſæ vireſcunt, progerminant & vitæ vegetabilis teſtantur robur. Si ergò organicum plantæ corpus ſolito maternoque pabulo viduatum, poſſit adhuc propriâ ſibi vitâ potiri; cur organica pariter humana machina, conſueto victu ſubtracto, certis in caſibus, vitæ ſuæ compos non eſſet? At vivax illud & mobile regnum properemus perluſtrare, cujus pars magna ſumus. Nec ſtatim contemptum pariat humilis & puſilla inſectorum moles; nullibi enim magis enitet adoranda ſummi numinis ſapientia. Hæc autem rigente hyeme, abdita, conſopita, immota, jejuna, ac velut extincta manent, quouſque gratâ vice veris, renovato calore reviviſcant, & in liberum vitalibuſque effluviis perfuſum ſe vindicent aërem. Sic providâ formica, tam ſollicitè non pabulum ſibi, ſed ſtratum comparat quo ſuum hyemalem commodè poſſit obire ſomnum. Induſtrios hoſce vermes ſedulò conſidera, qui ſepulchralem domum tantâ cum ſolertiâ ſibi nectunt & exſtruunt, quâ vivi ſepeliuntur, diutiſſimèque reconditi, impaſti ac velut mortui ſub chryſalidum aut nympharum nomine latent, qui tandem congruo calore foti fûnebrem perrumpunt thecam, reſurgunt alacres, & novâ, elegantiori ſæpèque variegatâ formâ indutos, verbo papiliones ſe exhibent. Jam erecto vultu per aëra volitantem contuere avium turmam. Harum major pars ſemeſtri duplici diſtinctam degit vitam. Altero vividè agunt, lætè moventur, celeri volatu paragrant æthera, dulcedine cantûs ſeſe invicem mulcent, nidulos ædificant, ſæpè ruunt in amatorios amplexus, concipiunt, pariunt, pullulos educant, optatiſque & avidè conquiſitis dapibus ſe ſatiant, alternâ alioquin requie ſe reficientes. Per aliud verò ſemeſtre ſpatium, ſuis occultatæ latebris, ſibi invicem implicatæ, ac convolutæ aviculæ, perpetuò quieſcunt, torpent, ſoporantur, jejunant, nec niſi in interioribus vivunt mortuis extûs ſimiles, donec jucundo reditu veris recaleſcant & quaſi renaſcantur. Nec infrequens eſt piſces etiam mediis in undis frigore nimio obtorpeſcere, latere, ac velut immori, imò & glacialibus ramentis obduci. Id quoque de amphibiis notum; ea Hyberno frigore conſtricta & corrugata cryptis recondi, ſilere, altoque ſepeliri ſomno, ut ſerpentes, bufones, lacertæ, &c. At notiora adhuc Hyberna quadrupedum latibula, in quibus alia unam & perpetuam obdormiunt hyemem; alia verò certis periodis movent ſe, iterumque ad ſomnos ſe componunt. Verùm id certiſſimum eſt erinaceos, glires, alpinos mures, aliaque hujus familiæ animalia, ut inimiciſſimo hyemali frigori ſe ſubducant, cuniculis abdi ſubterraneis, collecto in orbem corpore obdurari, & ſomno immergi adeò profundo mortiſque æmulo, ut eum verberibus, ferro, igne vix excuſſeris. Nec crede ea ſolummodò diù jejunare poſſe animalia, quæ totam hyemem ſtertunt. Serpentes abſque ullo pabulo in vaſe coërcitos, ſex menſium ſpatio & vivere & moveri expertus eſt AMBROSINUS. Obſervante oculatiſſimo REDI, ſuperſtite vitâ motuque inediam ferunt feles 20 dierum, canes 36. viperæ octo menſium, teſtudines tandem menſium 18. Ipſa velociſſima animalia, quæ pernici

motu jactant corpus; cerastes putà; draco, salamandra, chameleon inediæ patientissima feruntur. Hinc sparsus error ultimum hunc solo aëre victitare. Ut harumce observationum vis unita tutiori momento pertinacem expugnet incredulitatem, hæc altâ mente perpende. Animalis cujuscumque sicut & hominis corpus machina est hydraulica ex vasculis fluidisque per ea traductis conflata. Utriusque vita in alterno harumce partium motu. Ut structura eadem, sic eadem mechanica ratio in utroque. Quæ igitur tamdiu ab animali vivente toleratur inedia, certæ solidorum fluidorumve mutationi haud dubiè tribuenda. Quis ergò sanæ mentis physicam hanc conditionem in humano corpore omninò impossibilem esse affirmaverit? Eamdem quis negaverit esse præternaturalem?

I V.

HUMANÆ igitur inediæ exempla fidâ nonnunquam observatione prodita fuisse stet inconcussum. Eadem ductis ex analogiâ argumentis firmari, sit pro comperto. Nec hisce jam consulenda refragabitur ratio. Age porrò, abstrusum altèque reconditum stupendi hujusce phœnomeni strenuè perquiramus fontem. Quo pacto in humano corpore nullo cibi potûsque genere instaurato, sat fluidi superest ad amplianda vasa, & ad circularem ac vitalem motum saltem in nobilioribus organis diù fulciendum? Deinde verò debitâ quamvis copiâ occurreret in jejuno corpore fluidum, quî fit ut non novatum ab illâ alcalinâ putridâve corruptione tamdiù perstet immune, in quam motu, calore, nativâque indole aliàs tam citò vergit? Hæc duo nunc operosè excutienda. De priori sollicitam reperies scriptorum turmam. Ultimum dubio procul magis intricatum vix subolfecere nonnulli, nemo quod sciam, ex professo tentavit enodare. Ut primum haud infelici expediamus eventu, suprà depictum quorumdam animalium periodicum ac semestrem somnum præstat intueri diligenter. 1°. Hunc ciet hostile frigus. Corporis autem cujuslibet densare molem frigori proprium. Stringit ergò & occludit penitùs cutanea horumce animalium spiracula. Sic excretionum uberrimam cohibendo, debitam servat in iisdem fluidorum copiam, ut intùs pergat adhuc aliqualis vasorum motus. Indè igitur conjicere pronum est, præsertim ob compressam penitus insensilem perspirationem, jejunum hominem requisito ad vitales motus fluidi penu non spoliari. 2°. Frigus illud quo animalia obtorpescunt, non perspiratorios solummodò ductus, sed & alios adhuc obstipat externum corporis habitum alluentes, liquidorum partem condensat, aliam repellit introrsum, sic vasculosum systema minuit & abbreviat, cui proindè replendo ac peragrando multò minor fluidi moles haud impar erit. Si ergò illud idem in pluribus humanæ machinæ vasculis contingeret, vitales ipsius sustinere motus potis esset parcior humorum copia. 3°. Sic sopitum animal, extincto simile nullum certè motum edit. Motu verò subtilissimum & spirituosum avolat è liquidis, quo depauperatum animal fatiscit. Tantam ergò non patitur jacturam, ubi cuncta ipsius prostrata sopore urget membra quies. Si igitur voluntario motu orbaretur homo, si morbo quopiam sed præsertim paralysi strato affigeretur; sic fermè immobilis jacens, minusque spirituosi deperdens, vix iteratâ indigeret instauratione. Quæ tria sic prænotata caliginem hinc abigunt, maximamque fœnerant lucem. Apprimè enim cum præcipuis humanæ inediæ phœnomenis concordant. Id autem statim singulari dignum attentione occurrit, muliebrem sexum omnia ferè prodigiosæ abstinentiæ exempla præbuisse. Unde nodo huic extricando proderit ritè intellecta fœminini corporis textura peculiaris. Cui verò notum non est, illud masculino humidius, laxius, debilius, parum exercitatum, multò minùs perspirare, ac superfluo redundare sanguine cujus periodicum effluxum exposcit integra sanitas. Ne miremur igitur, mulieres non solùm parciori sustentari cibo, ac per hebdomadas à potu innoxiè abstinere posse, verùm etiam perfecto jejunio diu ferendo aptiores esse. His adde celebres hasce abstinentes quarum historiæ litteris consignatæ prostant, plerasque puellas fuisse mox puberes, in quarum idcircò corpore ultimum incrementi sui apicem recens adepto, necdum satis obfirmato uberiùs excrescunt succi, nec eâdem ratione funduntur è corpore excrementa. Nunc verò revoca in memoriam singulis ferè jejunantibus, modò aridam esse cutim, modò frigidam, sæpissimè insensilem, nec plerumque ipsi superjecta sordescere lintea. Hæc profectò penitùs interceptum arguunt halitum insensilem. Concludere ergò ne cuncteris, hujusce excretionis omnium certè copiosissimæ compressionem, debitæ fluidi moli intra corporis penitiora retinendæ, proindèque diuturnæ fovendæ inediæ potissimùm conferre. Hinc diu sinè alimento vivunt, quæ ferè imperspirabilia sunt animalia, serpentes putà, viperæ, testudines, &c. Jam intentâ mente perpende humanæ inediæ ferè semper comitem fuisse paralyticum quemdam affectum. In hoc autem plurimi tubuli nervei, fortè & non paucæ arteriolæ, sanguineæ ac lymphaticæ consueto liquidi sui appulsu orbantur. Hosce totidem ductus, tanquam ex universo vasculoso symptomate demptos concipe, ut res est. Quod liberum superest & patens, proluet movebitque parcior multò liquidi copia. Id tandem sedu-

ferè decubitus, tandemque tot canaliculorum obturatio, somno quadamtenùs equivalent. Sic superficietenùs obstipata, nec fluidis perfusa humana machina, chrysalidis instar nonnisi internam sed miseram agit vitam, pluribusque sensim labefactata malis plerumque vergit ad interitum. Animalia è contra alacria ut plurimùm ac satis vegeta ex periodico suo somno resurgunt. Adde jejunum hominem libero perfrui & assiduè instaurari aëris usu, quo certè carent pleraque soporata cavernulisque subterraneis abdita animalia. Reminiscere denique non solùm diù ferre inediam, quæ totam obdormiunt hyemem, sed quæ sæpissime moventur ac vigilant. Manet ergo inconcussum id rationis momentum quod suppeditavit analogia. Nec minùs firmo stabit talo superiùs adducta Theoria. Quod primùm de excretionum omnium integrâ compressione prolatum, non evertent cruenta quæ nonnullis in abstinentibus puellis observata fuere profluvia. Hæc enim angustatum vasculosum systema, respectivam succorum redundantiam, & vim vasculis quibusdam interioribus illatam arguunt, proindeque explanationi nostræ potiùs favent quàm adversantur. Id pariter perstabit invictum, quod jam antea à nemine observatum, tantâ cum curâ connotatum fuit à nobis de frequentissimo paralyseos cum humanâ inediâ concursu, licèt in eâ convulsivum affectum prævaluisse, quandoque visum fuerit. Nullum enim latet vel leviter in Pathologicis versatum, spasmo constringi vascula. Potuit ergo hoc in casu, cutanea spiracula, aliosque complures canaliculos exteriores omninò præcludere, vasculosum systema sic abbreviare, & fluida interiora versùs repellere. Nec prætermitte hujus generis affectum ægrotantes persæpe lecto affigere, sensuum organis non rarò naturalem prorsùs adimere usum, tandemque in atoniam imò & in paralysim haud ægrè commutari; quæ quidem in abstinentiâ spasmo sociatâ contigere. Ultimò tandem insurgent refragrantes. Quâ singulari & inauditâ prærogativâ, patuli supersunt pabulum aëreum excepturi ductus absorbentes, ubi perspiratorii omninò occlusi? Gravem hanc objectionem non arduo labore dilues, si excretoria quæ insensilem eructant halitum, è genere arterioso, quæ verò alibilia aëris miasmata sorbent vascula è genere venoso esse statim annotaveris. Primum enim genus ingurgitationi magis obnoxium esse, cuilibet notum. Dein adverte verosimiliter majorem absorbentium canaliculorum amplitudinem, fortè & infundibuliformem figuram, non solùm volatilis alimenti ingressui favere, sed & eosdem ab integrâ angustatione eximere. Specta demùm, ut par est, tanquam vires sibi mutuò contranitentes, fluidi à centro ad peripheriam impulsi momentum, & aëris atmospheram assiduâ pressione corpori innitentem. Haud dubiè remittit illud in hoc casu, cum & parciori rivo, & languidiori impetu fluidum urgeatur. Interim pressio aëris profectò manet eadem. Hæc ergo particulas nutritias uberiùs in tubulos absorbentes intrudet, cum debiliùs diducta vicina vascula minus obstent. Undè sensim ultima coarctari, priores verò magis ac magis ampliari necessum est. Sic viventem humanam machinam, vegetabile corpus haud immeritò diceres. Non enim ampliùs suscepto intus pabulo reficitur, sed per patentes extrà radices nutrimenta sumit. In hoc tamen plantæ dissimilis, quod perspirationis & suctionis non patiatur alterna, verùm quidquid alibile vehit aër, perpetuò avidèque sorbens, ferè nihil unquam in beneficum ipsius sinum refundat. Assiduam hanc & fortem jejuni corporis suctionem innuere videntur duo in abstinente Vivariensi observata, promptissima scilicet emplastri epigastricæ regioni appositi exsiccatio, & excreta per alvum, paulò antè obitum, materies topicum illud perfectè olens. Num arida & rugis arata senum cutis subtili huic exsugendo cibo expeditior esset? Id suaderet experimentum quo constitit aërem per corticem arborum vetustiorem liberiùs transmitti. Jam verò omnibus hactenùs expositis, non tam tutò ac feliciter jejuno corpori refovendo provisum fuisse autumamus, ut de indagandâ causâ ipsius ruinam sensim moliente solliciti simus. Vitam quidem descriptâ mechanicâ ratione ducit humana machina nullo refocillata sensibili alimento, sed singularem prorsùs, morbosam, luctuosam, dimidiatam, & ut plurimum malorum conflictatam iliade, mortique propinquam. Quid ambigis adhuc? Haud mora, animosè sic concludere est in proclivi:

Diù ergò potest homo, sine cibo potuque, vivere quidem, non verò valere.

Proponebat Parisiis, FRANCISCUS-DE-PAULÂ COMBALUSIER, Bursandeolensis apud Helvios, Doctor Medicus Monspeliensis, Antiquus Medicinæ Professor, nec non Saluberrimæ Facultatis Medicinæ Parisiensis Baccalaureus, A. R. S. H. 1750, à sextâ ad meridiem.

Typis QUILLAU, Universitatis & Facultatis Medicinæ Typographi, 1750.